

ANTİ KOLONYALİST MÜCADELEYE

KATKI

esir ve kölelerin bülteni

**SOVYETLER BİRLİĞİ'NDEKİ OLAY
«GLASNOST» MU?
KONSPİRASYON MU?**

**SEKS, SEVGİ, AŞK, EVLİLİK, AİLE GİBİ
MİSTİK VE DOĞMATİK KAVRAMLAR ÜZERİNE
— Sorulamayan Sorulara Gelişigüzel Cevaplar —**

HAZİRAN - TEMMUZ - AĞUSTOS 1991

YIL: 4 (+ 17) SAYI: 13 (+ 37) 3000 TL. (KDV Dahil)

SOVYETLER BİRLİĞİ'NDEKİ OLAY

«GLASNOST» MU?

KONSPİRASYON MU?

KATKI Dergisi'nde tam üç yıldır «extension of Marxism» konusu işleniyor. Bu arada Sovyet akademisyeni İvan FROLOV'un da mümkün olduğunu belirttiği gibi konuyu İnsan (Emek) Bilimi'nin inşası şeklinde geliştirdik.

Bununla beraber, aynı zamanda birçok defa gerek resmi temsilcilikler vasıtasıyla gerekse posta ile bu konu hakkında düşünen Sovyet fikir ve bilim adamları ile temas kurmayı denedik. Fakat başaramadık.

Son olarak Güneş gazetesinde çıkan gösterişli bir röportaj vasıtasıyla Aytunç ALTINDAL'ın Rusya Sovyet Cumhuriyeti'ne Danışman olarak tensip edildiğini öğrenince, onun yardımı ile ilişki kurabiliriz diye kendisine aşağıdaki mektubu yazdık. Ancak Aytunç ALTINDAL'dan da mektubumuza bir cevap alamadık.

Halbuki kendisi 1977 yılı başlarında Sovyetler Birliği'nin denetimi altında çalışan TKP tarafından -korsan radyolarının mükerrer yayınları ile- KATKI'cı olmakla suçlanmış ve üstelik bu suçlamaları tekzip de etmemiştir (Bunlar yanlış işler!).

Bu duruma göre Sovyetler Birliği ile fikri, bilimsel platformda ilişki kurmanın hâlâ mümkün olamayacağı anlaşılmaktadır. Yani iki ülke arasındaki ilişkiler -eskiden olduğu gibi- bugün de ticari değilse ancak ya folklorik kültürel veya fikir kisvesindeki propaganda ve espionaj esasına dayanmaktadır. Yoksa bizimle ilişkiden, diyalogdan ısrarla kaçınmayı başka türlü yorumlamak mümkün değildir. Çünkü şayet fikirlerimiz yanlış olsa, yüz yüze ilişki kurmadan da red eleştirisi yapılabilir ve -Türkiye halkına iyilik için- yapılması gerekirdi de...

O halde Amerikan kolonyalistlerinin açıkça uyguladıkları kütük-gibi adam- seçip kolon yapma (yetiştirme) programlarının yanında Sovyet ve Rus glasnost'çularının da «çok açığız, şeffafız» filân ayakları ile ülkemizde -halkımızın bağına saplama yapmak için- «süper iletken»ler -veya köstebekler- arama ve yetiştirme çabası içinde oldukları anlaşılmaktadır.

İspiyonculuk ve casusluğun Ruslarda geleneksel bir öğreti olduğu bilinir. Bu beceriyi taa Altınordu Devleti zamanındanberi Moğollar'dan talim ederek başarıyla gösteregelmişlerdir; çünkü onlar yüz yıl kadar Moğol hakimiyeti altında yaşadılar. Ama Ruslar aynı zamanda bilimsel alanda da çok mahir kopyeciler yetiştirdiler. Bu kaabiliyet de casusluğun bir neticesi olsa gerek... Halbuki şayet bilimsel konular kopya çekerek anlaşılabilseydi didaktik öğretim haricinde eğitime, öğretime gerek kalmazdı. Ve de Moğollar egemenlikleri altında tuttukları halklardan birşeyler kaparak zorla kurdukları Dünya İmparatorluğunu idâme ettirir ve çil yavrusu gibi dağılıp yok olmazlardı. Demek ki Ruslar Moğol kafası ile Dünya İmparatorluğu kurmaya özeneceklerine, Moğolluktan nasıl kurtulacaklarını düşünürlerse ancak bu şekilde kişiliklerinin bilincine vararak kopya çekme huyundan vazgeçip kopya çektikleri konuların tatbikatında işleri yüzlerine gözlerine bulaştırmaktan kurtulurlar; meselâ Marksizm'de yaptıkları gibi...

Şimdi de İnsan Bilimi konusunda «konspirasyon»a yatarak birşeyler kapmaya çalışıyorlar. Çünkü onların bu konuda şimdiye kadar yaptıkları çalışmalar, Pavlov'un köpekleri incelemesindeki teknik ve metodun çapını aşmış değil... Glasnost'çular açıklamaları da biz bunu biliyoruz... Ayrıca bu arada Glasnost'un bir nevi gürültülü -veya şamatalı- konspirasyon demek olduğunu da anlıyoruz... İnşallah bundan sonra bizden kaptıkları metodla daha doğru araştırmalara yönelirler de böyle bir bilimsel meselenin altından yüz akı ile çıkma şansını yakalamış olurlar...

Aslında Rusların Avrupa'dan kopmalarına sebep olan en büyük talihsizlikleri, yüz yıl kadar Moğol hakimiyetinde yaşamış olmalarıdır.

Moğolların hızlı süvarileri vasıtasıyla, sırf ispiyonaj istihbaratına dayalı olarak geniş alanlar ve halklar üzerine kurdukları devletler, Ruslar için olumsuz bir örnek teşkil etmiştir. Hatta örnekten de

öte, Moğol ruhu veya etikası -adeta- Rus halkını zaptederek Rus be-
deniyle yaşamaya devam etmiştir. Dolayısıyla de Rus devletlerinde
yönetime daima Moğol gibi davrananlar seleksiyonu hakim olmuştur.

İşte bugünkü kargaşa da aslında bir bilimsel plâtforma dönüş-
mesi gereken 3. Enternasyonal'in, Cengiz Han Ruh'u'na sahip Ruslar
tarafından bir ispiyonaj ve/veya casusluk enternasyonaline dönüştü-
rülmesinden kaynaklanmıştır. Yani 3. Enternasyonal Mongoloid ola-
rak doğmuştu; dolayısıyla uzun ve sıhhatli yaşaması da imkânsızdı.

Aslında Batı düşüncesinin «düalizm» sakatlığı, global bir fikriyat
veya evrensel bir ideoloji yaratmaya engeldi. Ama Ruslar Marksizm'in
bu doğuştan sakatlığını bir nevi -panteist, şamanist- monizm ile yani
Moğol ispiyonculuğu ile telâfi etmeye kalkmışlar ve tabii ki yüzlerine
gözlerine bulaştırmışlardır.

Gerçi bizde de Batı'dan ve/veya şurdan burdan kaptıkları fikir
şablonlarını, etik-kontakt veya ispiyonaj ilişkilerinin üzerine birer
etiket veya yafta gibi yapıştırarak biryerlere varmaya çalışan göçe-
be kalıntısı -veya tortusu- çakallar yok değildir. Ama şimdi İnsan Bi-
limi doğru anlaşılıp tatbik edildiği takdirde, her halkta müsbet selek-
siyonu sağlayacaktır. Yeter ki Amerikan halkı kolonyalist alışkan-
lıklarından, Rus halkı da Moğol ruhunun güdümünden bir an evvel
kurtulsun, kurtarılsın...

KATKI

TÜSTAV

İstanbul, 7 Aralık 1990

Sayın Aytunç ALTINDAL,

Ben KATKI Dergisi'nin Yazışleri Müdürüyüm.

Bilmem, KATKI Dergisi'ni takip ediyormusunuz. Şayet arzu ederseniz istediğiniz sayılardan ve/veya çıkacak olanlardan size gönderebilirim.

Sayın ALTINDAL; size yazmaktaki amacım, KATKI Dergisi'nde 2-3 yıldır işlenen bir konu hakkında fikrinizi almaktır.

KATKI Dergisi'nin ARALIK 1990 tarihli son sayısında deklare edildiği gibi biz artık İnsan (Emek) Bilimi'nin tartışma gündemine gelmesi gerektiğine inanıyoruz. Dolayısıyla bu konuda özellikle sizin fikirlerinizin önemli olabileceğini düşünüyoruz. Çünkü gerek eskiden beri «feminizm» ve «laisizm» konularında öne sürdüğünüz fikirler, gerekse bugün içinde bulunduğunuz ilişki ve çalışma koşulları sizin İnsan (Emek) Bilimi'ne daha kolay yaklaşabileceğiniz intibamı vermektedir. Çünkü 2 Aralık 1990 tarihli GÜNEŞ Gazetesi'nin «Pazar Dergisi»ndeki röportajınızdan öğrendiğimize göre Sovyetler Birliği, Rusya Federasyonu'nda Kültür Danışmanlığına seçilmişsiniz; ki bu durum size Sovyetler'deki İnsan Bilimi üzerine yapılan çalışmaları öğrenme imkânı sağlayabilir. Meselâ bu konu üzerinde çalıştığını burada yayınlanan -tercüme- yazılardan öğrenmiş bulunduğumuz bilim adamı ve Sovyet yetkilisi (galiba Politbüro üyesi) Ivan FROLOV'a biz -gerek Sovyet Büyükelçiliği ve gerekse onların gösterdiği posta adresi yoluyla- ulaşamadık. Ama siz göreviniz icabı kolayca ulaşabilir ve fikir teatisinde bulunabilirsiniz...

Mektubuma son verirken, İnsan (Emek) Bilimi ile ilgili olarak göndereceğiniz her yazıyı KATKI Dergisi'nde -aynen- yayımlayacağımızı bildirir, size çalışmalarınızda başarılar dilerim.

Cumhur AKSEL

SEKS, SEVGİ, AŞK, EVLİLİK, AİLE GİBİ MİSTİK VE DOGMATİK KAVRAMLAR ÜZERİNE (*)

— Sorulamayan Sorulara Gelişigüzel Cevaplar —

Önce şu noktayı açıklıkla tesbit edelim ki: Cinsel ilişki -veya seks- tamamen gayri iradi ve bilinçsizce meydana gelen bir olaydır.

Çünkü irade, içgüdüsel eğilimlere ters olan ve meleke dediğimiz felç kökenli davranışların bileşkesi olduğu gibi, şuur da güçlenen melekelerin doğurduğu «zaman» ve «mekân» mevhumlarıyla -veya boyutlarıyla- ortaya çıkan doğa anlayışı veya idrakidir. Ki bu idrakin doruk noktası da bütün zaman ve mekânlara hakim yani bütün değişkenlerini bilen bir şuur, yani tanrıdır...(**)

Yani şuurlu ve iradi bir durumda, yani melekeler faal iken veya başka bir deyişle kozmik emek harcanırken ve meselâ ritmik bir davranışta bulunur ve/veya bir sıralama düşünürken cinsel ilişki kurmak mümkün değildir. (Erotik danslar ise şuurlu, iradi bir insanı, haline uygun bir ritmden başlayarak ritm düşünüp yaygın cinsel fetişleri de ön plâna çıkararak cinsel temasa hazırlayan hareketler, davranışlar silsilesinden başka birşey değildir).

Fakat bu davranışlarla duygusal yani -ortak sevinç veya hoşlaşmak anlamında- sevgisel ilişki ve dostluklar kurulabilir. Ki böyle duyguların maddi sebebi de dolaşım sistemlerinde (yani kalp, damar sistemi) ortaya çıkan ritm, genişleme, basınç, vs. ile ilgili durumlardır.

Siddetli olarak cinsel içgüdünün tesiri altındayken (yani cinsel azgınlık durumunda) karşı cinsle cinsel teması önlemek üzere en mücerret melekeli veya etik davranış vasıtasıyla kurduğumuz kontakt

(*) Dogmatizm ve Mistisizm sadece dinsel konularla kısıtlı değildir.

Düşünceye gem vurulduğu yer ve zamanlarda insanla ilgili tüm konularda hüküm sürer, insanlığı esir eder, köleleştirir, hatta giderek hayvanlaştırır.

(**) Gerçekten de insan -son tehlide- topraktan veya karakteristikleri sabit, duragan bir karbon maddesi ve bileşiklerinden meydana gelmiştir. Dolayısıyla değişe değişe, daha doğrusu tekâmül ede ede varacağı son aşama da cansız madde dediğimiz şeyin kalite farklığı olan bir değişmezlik veya «değişkenlerini kendi kendine hesaplayabilen veya self determine olan bir varlık» durumu olabilir. Çünkü zaten yarattığı her araçla insan kendi kendini göttikçe daralan bir nedensellik halkası içine hapsedilmektedir. Ki böyle bir varlık da tümüyle kendinin -yani tüm davranışlarının- bilincinde olan tanrısal bir varlık olur.

Tek tanrıci dinlerde işlenen, birçok eziyetli aşamalardan sonra «tanrıya varış» konusu da bu olsa gerek...

ise «aşk» dediğimiz bir sarhoşluk duygusundan başka bir şey değildir. Ancak insanın cinsel içgüdü yönünde -hayvanlaşmaya- giderken iradi olarak, şuurlu olarak karşı cinsle vardığı son buluşma veya kontakt noktasında veya etik (meleki) davranış birlikteliğinde ortaya çıkan panteistik fetişler -cinsel temasa geçişlerde tekerrür ettiği takdirde- giderek cinsel refleks uyaranı yani cinsel fetişler haline gelirler. İşte bu yüzdendir ki insan cinsel teması şuurlu ve iradi olarak yapıyormuş zannına kapılır. Halbuki aşk denilen şey, insanlıkla hayvanlık yönlerine giden zıt yollar arasında kararsız kalma yani sarhoş olma olayı ise, cinsel temas da şuurla, iradeyle alâkası olmayan -hatta onlara karşı olan- basbayağı bir hayvanlık olayıdır...

Bu durumlar böyle açıkça anlaşılınca, hâlâ aşka dair değişik duygular edebiyatı dinlemek ve/veya okumak ne kadar gereksiz ve sıkıcı olacak... Böyle duygusal anlatımlar belki sadece «psikoterapi için verilen ifadeler» anlamına indirgenecek artık...

Ateşin kullanımından yani -bütün üretim aracı icatlarının ilki olan- ön ayaklardan «el»lerin icat edilmesinden önce, etik yaratık veya insanımsı gruplarda grup içi cinsel ilişki ölümüne yasaktı; yani başlıca tabuların ana kaynağı idi. Dolayısıyla kolayca çıkarılabilir ki panteistik dönem veya zon veya kademedede cinsel ilişki ancak tamamen bilinçsiz olarak -şu veya bu vesilelerle ve şekillerde- hayvanlarla veya hayvan olarak görülen diğer etik mahlûk gruplarının mensupları ile kurulurdu. Ve de panteistik dünyada canlı olarak avlanmış ve/veya esir alınmış mahlûklarla oynadıktan veya dalaştıktan sonra onları kesip yemek de gayet doğaldı. (Hayvan seviciliği veya zoofili)

Burada panteistik dönem için panteistik dünya da diyoruz, çünkü bugün de, hiçbir etik kontakt aşamasında insanca bir ilişki veya anlaşmada duraksamadan varılan cinsel temas hedefinden sonra (meselâ irza tecavüz olayları) taraflardan birinin -bazen kardeş gibi yakınlarıyla birlikte- diğerini öldürmesi -veya öldürtmesi- çok sık rastlanan bir sonuçtur.

Yani demek ki salt seks ilişkisi insanda daima ölümü, öldürmeyi ve/veya en azından nefret duygusunu çağırıştırır. (Ki yamyamlıktan kurtulan ilk rasyonel insanın -çelişik bir şekilde- toplum dışı olarak kurduğu ilk müessese «orospuluk»tur).

«Büyük aşklar nefrete dönüşür» dedikleri de böyle durumlar olsa gerek...

Gerçekten de moral estetik olmayan çok ilkel etik davranışlarla espri kurarak süratle cinsel temas durumuna girme şeklinde başlayan biraradalıklar veya evlilikler ki bunlara çoğu zaman «aşk evliliği» denir, çocuk yetiştirmeye hiç uygun olmayan ve büyük bir nefreti de içinde barındıran gayet dengesiz biraradalıklar veya evliliklerdir.

Ancak aynı şekilde ilkel etik davranış birliği ve/veya bununla beraber bir panteistik fetiş ile kurulan kontakktan sonra şayet cinsel temas hedefine varılamaz da ilişkide insani yöne yani etik davranışların ortak fetişlerin arttırılması ve giderek bunların üzerine -spesifik- estetik ve moral normların kurulması yönüne gidilirse bu durumda ortaya ulvi, plâtonik veya ilahi aşk dediğimiz olay çıkar...

Bugün kapitalizmin, burjuvazinin Dünya'ya yaymış bulunduğu ve idealize etmeye çalıştığı evlilik tipi «çingene evliliği» de diyebileceğimiz ve orijinallerine göçebe topluluklarda ve antik Mısır gibi ilk köleci toplumlarda rastlanan «kardeş evliliği»dir. Etik mahlûklardan müteşekkil, dışı odaklı panteist topluluklardan, erkek hakimiyetine yönelik köleci politeist toplumlara geçişte ortaya çıkan bu tip evlilikler, rasyonel insanın yeni yeni kazandığı aklı ile kadın-erkek ayrımının farkına varıp da panteist grup kardeşliği hissinden kurtulamadığı bir şaşkınlık döneminin mahsulüdür. Bu dönemde daha yeni yeni ortaya çıkan rasyonel insan, henüz doğayı, hayvanları izleyip kendi ile kıyaslayarak hükme varacak kadar aklını kullanmayı öğrenmemiştir. Yani törelerinden -ve/veya dinlerinden- gelen cinsel temas yasağı dogması ile hayvanlardan görerek öğrenmekte olduğu üremenin -neslin devamının- cinsel temasla mümkün olabileceği bilgilerini birbirine çatabilmiş, uzlaştırabilmiş değildir. Dolayısıyla bu alacakaranlık ortam yüzünden «ekonomik varlık» olarak ilk ortaya çıkışında insan, henüz kurtulamadığı panteistik grup ruhunun (Pan'ın) etkisiyle bir süre kadın-erkek eşitliğini, o da «kardeşlik» anlamında -yani çocukların evcilik oyunu gibi- sürdürmüştür.

Mal mülk sahibi olarak ilk «ekonomik varlık»ın veya rasyonel insanın gerçekten öz kardeşi ile evlenip evlenmediği sorusuna gelince... Bir defa o zaman biyolojik babalık diye bir şey yok; bilinmiyor. Onun için öz kardeşler ana bir kardeş... Bunlar evlenseler bile -göz göre göre- cinsel temasta bulunacak değiller... Çünkü panteistik eğitimi, anaları, din, töre, vs. gibi doktrinlerle öğretmekte... Dolayısıyla birbirlerini-

ne insanca davranmak zorundalar... Ancak kölelerle -veya esirlerle- olan ilişkilerde bazı hayvanca durumlar hasıl olabilir; ama böyle hayvanca ilişkiye taraf olan köle veya esir de kolayca ortadan kaldırılabılır... Zaten -o zamanki bilince göre- çocuklar da genellikle nurlar, melekler, ruhlar, vs. gibi metafizik varlıklar tarafından yapılır... Ancak tabii ki bu evli kardeşler veya kardeş gibi evliler de karanlık ortamlarda ve uykulu hallerde içgüdülerine yenik düşerek -hiçbir zaman şuura çıkarıp itiraf edemeyecekleri bir şekilde- cinsel ilişkide bulunurlardı herhalde... Zaten köleci toplumun ileri aşamasında yapılan tantanalı dini düğünler -veya teşvik, ısrar merasimleri- evlât edinmek gibi yüksek ve faydalı bir amaç için dahi olsa evliliğin -veya cinsel ilişkinin- tanrıların ve kamunun ısrarı üzerine insanlar tarafından «kerhen» veya «istemiye istemiye» kabul edildiğini ifade eder. Yani «evlilik» aslında insanlığın en büyük çelişkisinin müesseseseleşmiş şeklidir; ve toplumlar böylesi dinamik ve dengesi, kararlılığı çok hassas -âdeta Kuantum Fizigi'ndeki kozmik tanecikler gibi tarifsiz- olan müesseseler üzerine kurulmuştur...

İşte soyut veya genel olarak cinsel ilişkiden bağımsız olan ve mal, mülk, köle yönetimi ve çocuk -veya insan- yetiştirme ortaklığı şeklinde yürüyen ilkel köleci toplumdaki bu eşitlikçi evlilik, bugünkü insanın, insan cemiyetinin ortaya çıkışında bir temel taşı oluşturmuştur... Ki «Amazonluk» ve çok -idealize edilerek- sözü edilen «anaerkil»lik bu dönemin ana proses dışı güdük uzantılarıdır. Tabii, dışı merkezli panteist grupları kişilikle ilgili «anaerkil»lik ile karıştırmak lâzımdır...

Köleci toplumların son döneminde ise kadının ev köleliği anlamında feodal tip evlilik, yani aile veya familya ortaya çıkmıştır, ki bu dönemde -günümüze kadar gelecek şekilde- kadınlara özgül ad bile verilmemiş ve erkek adlarına eklemeler yapılarak «o erkeğe ait» anlamında anılmışlardır. (Ali-Aliye, Sadri-Sadriye, Fevzi-Fevziye gibi).

Fakat, cinsel ilişkinin çok sıkı töresel ve dinsel kurallara bağlandığı ve kadınıla erkek arasında cinsiyetlerinin bilincinde olarak bir nevi işbölümünün sağlandığı bu ataerkil «aile» müessesesi de, psikolojik, sosyolojik ve ekonomik bakımlardan gayet doğru ve insanlığın bugüne kadar gelen moral ve estetik normlarını oluşturan bir ünite idi... Feodal ailede erkekler hem mal mülk sahibi olarak velinimet, hem de ruhani lider oldu... Çünkü artık insanlıkta etik disiplini erkek-

ler -öncü olarak- yaşıyorlardı. Dolayısıyla erkek çocuklar -dayı yerine- baba tarafından yetiştirilmeli ve dışarıdan başka bir davranış disiplini -veya ruh- sıznaması için de kadın kapatılmalıydı... Yani kadın, sadece kocasının etik disiplini veya ruhu ile özdeş veya akort yaşamalıydı... Çocukların cinsel ilişkiden olduğunun kesin olarak idrak edildiği bu dönemde bile anne adayları kadınla yapılan cinsel temasta, araya birçok dini vecibeler konularak mümkün mertebe haz duymaktan -yani kendinden geçmekten, mayışmaktan- sakınılmaya çalışılmış ve dolayısıyla de cinsel haz objesi olarak başka kadınlara bulunmuştur. Yani insan yetiştirmenin cinsel ilişki eylemi ile nekadar ters olduğu feodal dönemde de bir daha apaçık ortaya çıkmıştır...

Bu noktayı genel bir formül halinde ifade edersek, insan -çocuk- cinsel ilişki neticesi meydana gelir ama cinsel ilişkinin bulunduğu (gözle görülmesi de...) ortamda yetişemez, gelişemez diyebiliriz. Dolayısıyla bugünkü şehirlerde görülen karı, koca ve çocuklardan müteşekkil aile bir anomali, bir galat-ı rüyetir. Böyle bir ortamda ne cinsel tatmin ne de çocuk -insan- yetiştirmek söz konusu olabilir. Böyle bir kültür olsa olsa kargaşa, aldatmaca, yalan, dolan üretir...

İşte, ne zaman ki kapitalist burjuvazi tarih sahnesine çıkıp kişisel özgürlük, bağımsızlık, eşitlik, kardeşlik kavramlarını ortaya attı, ozaman işler karıştı ve bütün dengeler altüst oldu. Çünkü bir defa işin özünde bireysellekle, eşitlik, kardeşlik kavramları çelişiyordu. Meselâ karşı cinsten özgür iki birey niçin birarada yaşasınları?.. İşte burada evlilikler ikiye ayrıldı: Stok mal sahiplerinin yani kapitalistlerin evliliği ile çulsuzların evliliği...

Nisbeten dengeli olan kapitalistlerin evliliği, ilkel köleci toplumlardaki -veya ilkel göçebelerdeki- kardeş evliliğinin, cinsel ilişki ile bozuşmuş ve tam bir «çingene evliliği» şekline bürünmüş hâliydi. Bu evlilikte «stok mal»ların ve işçilerin yönetimi ve çocukların yetiştirilmesi, «kardeşlik» gibi bir ortaklık eşitliği yaratıyor ve aradaki cinsel ilişki asgarî seviyede tutulduğu ve de -eskinin köle ve esirlerine mütekebil olarak- erkek «kapama» veya metres, kadın da zennepâre (zampara) veya jigolo kullandığı takdirde pek mantıkî bir sorun çıkmıyordu. Kaldı ki bu arada (yani panteistik dönem ve ilkel köleci toplum sonrası) estetik normların oturmasıyla beraber insan güzelliklerinin cinsel fetiş halinde, cinsel refleks uyararı olarak kullanıl-

maya başlanması, homoseksüelliği ve lezbiyenliği doğurduğu için kapitalist burjuva aile -«grup seks» vs. gibi elitist fantazi denemelerini bir yana bırakırsak- bu anormal kategorileri de kendine payanda olarak kullanıyordu.

Ama bu durum tabii ki insanların taa kalplerine kadar işlemiş bulunan feodal moral ve estetik anlayışlarının -duygularının- normlarına uymuyordu... Ne var ki herşeye rağmen bugünkü kapitalist burjuva anlamındaki evlilik, «özel hayatın gizliliği ve dokunulmazlığı» (*) prensibinin uygulanabildiği yerlerde, dedikodulara da kulak asılmadığı takdirde ideal Batı tipi evliliktir.

Ancak böyle bazı şartlara bağlı olarak bir bakıma zorla tesis edilip yaşatılan bu tip evlilik müessesesi tabii ki insanlığa şâmil yeni bir moral ve estetik çıkaramamıştır.

Yani meselâ feodal anlamdan farklı bir evli kadın veya evli erkek zerâfeti, nezâketi ve de eşler arasında tartışmasız kabul edilen dürüstlük kuralları ortaya koyamamıştır.

Çulsuzların -veya proleterlerin- evliliği ise tam bir vahâmet arz ediyordu. Çünkü insanlara eşitlik, kardeşlik vaazeden bir düzen, karşı cinsten iki insanı sadece çiftleşip işgücü yaratmaları için dar bir mekânda birarada bulunmaya mahkûm ediyordu. Halbuki kıvılcık dönemleri haricinde hayvanlar bile bu duruma tahammül edemezlerdi.

(*) «Özel hayatın gizliliği» prensibi herşeyden önce eşlerin birbirine karşı gizliliği demektir. Çünkü şayet karı koca bir konuda anlaşsalar konu mantığa çıkar ve işin gizliliği kalmaz. Ama karı koca arasında mutlaka bir kıskançlık duygusu vardır ki bu doğal ve çok kökensel bir çelişkidir. Şöyle ki: Genel olarak kıskançlığın maddi izahı «iki klan veya iki panteist grup veya iki etik disiplin arasında kararsız kalma durumu» şeklindedir. Bu durum insana öyle şiddetli, birbirine ters güdüler verir ki bir an panteist gruba veya ruha intisab etmek veya onunla özdeşleşmek için herşeyden vazgeçilirken aynı anda o panteist grup ölümüne düşman, o ruh da cin olarak görülebilir. Tabii ki ruhi dengesi yani etik disiplini veya melekeleri zayıf olan insanlar ve özellikle kadınlar böyle kararsız durumları daha sık ve şiddetli yaşarlar.

Evlilikte ise bu çelişik durum devamlı yaşanır: Çünkü birarada insanca yaşamaktan doğan ruhi birlik veya etik disiplin birlikteliğinin verdiği hoşnutluk hissi, her an cinsel ilişki'den dolayı bozulabilir ve bulaşmış bir hayvana karşı duyulan tiksinti ve nefrete dönüşebilir. Şayet eşlerden biri yabancı biriyle etik kontakt veya espri halindeyse, diğerinin panteistik zon'un (dünyanın) kaç tane gruplararası çelişkinin ortasına düşeceğini varın siz hesaplayın.

Böyle bir durumda, karşı cinsten iki insan ancak panteistik anlamda ağır ibadet faaliyetlerinde bulunmak suretiyle uzun süre birarada -kardeşçe- kalabilirlerdi. Halbuki böyle bir durumda onlardan bir de hayvanlık yapmaları yani cinsel temasta bulunmaları isteniyordu. İşte bu yönlendirme insanları zorla günaha sokmak demekti...

Dolayısıyla bu insanlar değil -çocuk- insan yetiştirmek, kendileri insanlıktan çıkmaya başladılar ve birbirlerinden nefret duyan hatta birbirlerini hayvan gibi görerek boğazlamaya hazır duran asosyal mahlûklar haline gelerek ancak ruh hastası çocuklar, yani panteistik döneme ait -yarı hayvan- encikler ürettiler...

Bütün bunlardan farklı ve bütün bu tarihi aşamaların tecrübe ve bilincine sahip olarak kurulan bizdeki tarikat düzeninde ise esas olan -üremek değil- insan yetiştirmek olduğu için evlilik ikinci planda kalmıştır. Tarikat, insanları birey olarak ele almış ve onlardan insan-ı kâmil yetiştirmek hedefine yönelmiştir. Onun için tarikat, insanlara ancak belli bir kıdemden -yani hayvanlığa dönüşün veya manyaklığın kolay kolay mümkün olamayacağı bir kademedен- sonra evlenme hakkı tanımıştır. (Çünkü «insanlık» doğuştan kazanılmış bir mükteseb hak değildir). Ama sırf cinsiyetten dolayı kıdem farkı da tanımamıştır. Dolayısıyla, tarikat kıdemi yüksek olan, kurduğu evlilikte de ruhanî reis veya mürşit veya efendi (beyefendi, kadınefendi) olmuştur. Yani yol üzerine, tarik üzerine olan insanların yaptıkları evlilikler de yolcuların, yoldaşların bir -ufak- kolunu oluşturmuş ve doğan çocuklar da aynı silsile çerçevesinde aynı doktrin vasıtasıyla yola getirilip, yol üzerine eğitilip yetiştirilmişlerdir. Ancak burada hem tarikatta hem de bey kapılarında evlenme hakkını kazanamayanların iğdiş olarak -otokritik gerektirmeyen- saygın görevlere intisab ettiklerini de unutmamak gerekir. (Meselâ Selçuklu'larda polislik...).

Netice olarak bizdeki tarikat evliliğinin bin yıla yaklaşan bir geçmişi olduğunu, feodal anlamda aile veya aile'nin 2000 - 2500 yıllık geçmişe dayandığını, kardeş evliliğinin onbinlerce yıl sürdüğünü, hayvanla cinsel temas fiilinin ise yüzbinlerce (belki de milyon) yıllık evveliyatının bulunduğunu gözönüne alacak olursak, -maddî yaşam tarzındaki değişiklik ne olursa olsun- bir iki yüzyıl içinde moral estetik anlayışı ve psikolojik veya duygusal yapısı ile yepyeni bir kadın-erkek birlikteliğinin, evliliğinin veya aile kurumunun ortaya çıkmasının ne kadar zor hatta imkânsız olduğunu kolayca anlarız...

Bizim Anadolu'da yeni (Padişahlığın çöküşüyle beraber) yerleşmiş göçebelerin köylerde, kasabalarda oluşturduğu, din-töre karışımı (panteist, şamanist) geleneklerden, göreneklerden, çocukların yetiştirilmesinden ileri derecede sorumlu olan ve evliliklerde «kayakçı»-lık yapan(*) yaşlıların da bulunduğu bir «kalabalık aile» şekli daha var ki bu klânsal kardeş evliliği ile feodal aile arasında kalmış -tabir caizse- atrofiye bir türdür. Ve de Dünya'nın en geri yörelerinde rastlanan böyle erki bölünmüş güdük ve kısır bir aile türü ile bir toplum hiçbir yere varamaz. Çünkü meselâ bizdeki bu acaip aile tipi aslında padişahın vekâleten yönettiği Tanrı topraklarının (Miri arazinin) yağması üzerine kurulmuş olup, sonradan sahipsiz kalan devlet memurlarına ve tüm orta gelirliilere örnek teşkil etmiştir.

Yani bu tip aileler geçici ve gayri meşru maddi zeminler üzerinde ortaya çıkan kısır oluşumlardır...

İşte biz aslında bugün bunun sıkıntısını çekiyoruz.

Çünkü 1950'denberi yani Batı'dan ithal etmek zorunda kaldığımız Demokrasi geldiğinden beri Türkiye böyle «kalabalık aile»lerden çıkan, -büyükleri tarafından okunmuş (efsunlanmış) oldukları için hiçbir şeyden korkmayan, yani otokritiksiz olan- kasaba tosuncukları tarafından yönetiliyor...

«Feminizm» filân gibi «snob» akımlara gelince... Bunların hiçbir ciddiyetinin bulunmadığını, bugün kadın-erkek eşitliği diye aslında tarihteki «kardeş evliliği»nin -idealize ederek- özlemini dile getirenlerin, yarın «hayvanla cinsel temas» modası da çıkarabileceklerini yukarıdaki tablodan açıkça görebiliriz. Kaldı ki böyle bir moda, psikolojik ve moral bakımdan insanlara «feminizm»den fazla da zarar vermez...

Aslında meselenin özü, cinsel temas sırasında, sizi bu birleşmeye götüren cinsel fetişleriniz ne kadar güzel olursa olsun karşınızdakini -son tahlilde- hayvan yerine koyduğunuzu ve de onun da sizi hayvan yerine koyduğunu kabul ettikten sonra, kendinize geldiğinizde karşınızdakini tekrar insan gibi görebilip, onun da sizi insan gibi görmesini sağlayabilmektir. Yani etik davranışlarla önce en ilkel, ulvi, güzel -ortak- fetişleri yakalayıp sonunda müşterek moral estetik normlara ulaşarak beraberce insanlığa dönebilmektir. Yani bu şekilde,

(*) Kayakçı: Eşekleri çiftleştiren kişi.

insanlığın en köklü, yasağı (tabu) olan «insan insana cinsel ilişki» olayının her insana kaçınılmaz olarak vereceği pişmanlık duygusunu aşabilmektedir. Veya başka bir deyişle cinsel ilişki sonrasında bu -zaman ve mekân dışı- hayvani ilişkinin verdiği mayışıklığın (kendinden geçişin), insandaki insanî çizgileri (köşeleri veya karakterleri) eritip sulandırmasını veya deforme etmesini önleyebilmektedir. Fakat herşeye rağmen eşlerden biri aşırı «kademsiz» ise, diğerinin bırakıp kaçmak veya çekeceği çileye razı olmaktan başka çaresi yoktur. (*)

Halbuki günümüzde seks sonrası mayışıklık halinin görüntü ve/veya hezeyanları -çok defa- sanat manat diye yutturuluyor... Belki her türlü serhoşluk halinden diriliş, insana yeni bir görüş veya bakış açısı kazandırabilir ama gerçek bir eser yaratabilmek için insanî diriliğin zirvelerine tırmanmak gerekir.

İnsanlığın bugünkü bu seks ile ilgili dejeneresansının kaynağı, bireyin, ilk rasyonel insanın çıkışında yatıyor. Rasyonel insanın çıkışı ile beraber insanlarda çoğalmak, nesil üretmek isteği doğdu. Bütün din kitaplarında bu konu işlenmiştir. İlk dönemlerde çocuğun nasıl yapıldığından tam olarak emin olmasalar da -çocukların evcilik oyunu gibi de olsa- tüm evlenmeleri kutsal, nümayışkâr düğünlerle desteklediler. Emin olamıyorlardı çünkü hayvanların çiftleşmelerini izleyerek kıyas yoluyla birşeyler anlasalar bile zaman ve mekân dışı olan -yani kendinden geçmek şeklinde ifade edilen- cinsel temas durumu ile gözleri ile gördüklerini biraraya getiremiyor, mantıken bağdaştıramıyor veya çatamıyorlardı. Bu idrak ancak estetik normların oturması, fetişlerin güzelleşmesi ile ve de bunlar arasından cinsel refleksler uyararı olarak cinsel fetişlerin çıkması ile oluştu.

(*) Tabii ki bütün bu meselelerin çözümü de uygun bir eğitim ve sosyal disiplinde yatar. Çünkü cinsel ilişkide -cinsel fetişlerin edinildiği belli bir başlangıçtan sonra- fuhuşa (aşırılığa) sürüklenmemek -hele ki genç iken- kişinin hiç tecrübesiz ve tek başına başarabileceği kolay bir iş değildir... Ve de bugün hiçbir geleneksel öğreti bu konuda ilna edici ve önleyici olamaz artık... Melekeleri lağa olmuş seks manyak bir kişi, seks aracı olmaktan başka ne işe yarar?... Belki bir de alıştırıldığı veya bellediği işleri yapıp sahibine veya yanaştığı yere kuyruk salları, yaltaklanır...

Ama buna karşı cinsel temasın iradî kararla yapılacağı zannından hareketle bunu sabit fikir haline getirerek kendi kendini yiyen yani iradesine karşı irade-siyle mücadele vermek açmazına düşen genç insanlar -bu takıttan- nasıl kurtarılır?..

Ama bundan sonra da insanlar arasında cinsel ilişkinin isteğe bağılı olarak irade ile şuurulu bir şekilde kurulduğu yanlış yayıldı. Öyle ki bilinçsizlikten kaynaklanan böyle yanlış kanıların yayılması-na «anonim yalancılık» da denilebilir. Eskiler hernekadar cinsel ilişkiyi «baştan çıkmak» diye nitelendirip akılla ilgisizliğini vurgulamış-larsa da aynı zamanda «gönül isteği» diye yorumlayıp kalbi mele-kelerle yani -bileşkesi olarak- iradeyle ilgili saymışlardır. Halbuki cinsel ilişkide kalp değil huzur duymak, bilâkis zorlanır... Bunların anlatmak istediği, etik kontakt durumunda ortaya çıkan moralle ilgili ulvî, estetikle ilgili güzel fetişlere duyulan hisler olsa gerek...

Dolayısıyla erkek hakimiyeti ile beraber bir çocuk yapma yarı-şıdır başladı. İnsanlık üremek ile ölçülür oldu. Fakat bununla bera-ber «keşişlik» ve «rahibelik» müesseseleri de paralel olarak yürüyüp gelişti. Çünkü toplum insanca gelişme yollarını tıkkıyor, insanî gelişi-mi geri kalmış -veya cinsel fetişler edinememiş- olanları «hasta» filân gibi yaftalarla dışlıyordu.

İşte bugün bu yarış, cinsel temas yarışı veya cinsel haz alma yarışı şekline dönüşerek devam ediyor. Müesseseserbest piyasa eko-nomisi veya tüketim ekonomisi modeli de bu yarışın -hatta hızlana-rak- devamını öngörüyor. Çünkü bir defa bu yarış aynı zamanda aşırı beslenmeyi -veya oburluğu- gerektiriyor; sonra cinsel fetiş ve/veya uyaran üretimi, yepyeni üretim kompleksleri yaratıyor. Kaldı ki amaç gözetmeden olur olmaz üretilen -hemen hemen bütün- malları cinsel fetişlerle irtibatlandırarak en güçlü hayvanî içgüdünün desteğinde satmak çok verimli ve kârlı bir iş...

Ama bu arada insan varoluş yönüne aykırı ve içgüdülerine esir olarak insanlıktan çıkıyormuş, çalışan, yaratan, üreten varlık olan insan çalışıyor gibi görünmekle beraber aslında gelişimine ters yön-lerde çabalayarak kendi kuyusunu kazıyormuş, kimin umurunda?!. Serbest piyasa ekonomisi uzmanlarının mı? Yoksa Dünya işlerini de Allah'a bırakmış mistik -ve miskin- dincilerin mi?

Onun için birilerinin mutlaka bu gidişe uygun bir biçimde fren yapması, dur demesi gerekiyor.

Bunun için de her branştan fikir ve bilim adamlarının elele verip İnsan (Emek) Bilimi'ni geliştirerek herşeyden önce insanın, insanlı-ğın meydana gelişini, gelişim yönünü ve amacını uygulamalı olarak ortaya çıkarıp tesbit etmeleri gerekiyor..

Son olarak bir noktayı daha burada önemle vurgulamak isterim :

Rasyonel insanlıkta erkek hakimiyetinin gelişmesine paralel olarak kadın vücudu ve/veya vücudunun parçaları cinsel fetiş haline geldi; ve de aynı zamanda kadının sadece doğurganlığı ön plâna geçti ve olağanüstü önem kazandı. Halbuki panteistik (irrasyonel) dönemde dışının eğiticiliği, daha doğrusu insan yetiştiriciliği önemli idi; ve kadının cadılığı, büyücülüğü hakkındaki yaygın kanı da buradan kaynaklanıyordu. (*)

Dolayısıyla bol bol doğuran, süt veren tonbul ve tabii ki atıl kadın, cinsel fetişler kompleksi haline gelince insanlıktan çıktı; yani davranış disiplini, etikası bozuk -ve panteistik dışı'den farklı- olan bir «insanimsı tip»e dönüştü. Adeta başlıbaşına bir kadın etikası oluştu. (**)

(*) Kadının, etik disiplini veya melekeleri kendinden daha güçsüz veya gücünü kaybetmiş olan kimselere yardım etme, eğitmenlik, öğretmenlik yapma eğilimi bugün bile spesifik özelliğidir. Çünkü gerçekten de kadına kendi çocuğunu yetiştirmekten yani annelik yapmaktan başka hastabakıcılık ve öğretmenlik meslekleri de cazip gelmektedir. Ve de kadının törelere daha bağlı olmasını da panteistik dönemde etik disiplinin başını çekmesi ile bugün melekelerinin bozulmuş olması durumlarıyla izah edebiliriz. Sahi! kadınlar niçin «ritm saz»ları çalamazlar veya çalamazlar?

(**) Bu noktada bir derin paradoksa dikkat etmek gerekir: Kadın cinsel fetişler yumağı haline gelince erkekleri cinsel bakımdan çekiyor ve kendini kolay dölendirebiliyor; fakat aynı zamanda etikası bozulduğu için sıhhatli çocuk yapamıyor.

Meselâ halk arasında genellikle yaşlı kadınların sıhhatli çocuk yapamayacağı kanısı yaygındır. Tıbbi istatistikler de bunu doğrular. Ama çok kimse bunu tamamen biyolojik sebeplere bağlamaya çalışır. Halbuki -refleksler, şartlı refleksler, vs. gibi hayvanî kalıttan sarfınazar- bu sadece ruhla, etika ile ilgili bir gerçektir. Çünkü genç kadın geleneklere uygun davranmayı, oyun oynamayı seven yani etik disiplini öğrenme, talim etme durumunda, melekeleri güçlü bir insandır; dolayısıyla gerek kamında, gerek kucığında bebeğine insanlık aşılar. Halbuki cinsel fetişler yumağı haline gelmiş olgun kadının bütün davranışları cinsel temas yönüne dönüktür yani çok zaman sarhoştur, yani etikası bozuktur; dolayısıyla bebeğine sıhhatli melekeler aşılayamaz; çünkü kendi melekeleri bozuktur... Demek ki yaşlı, olgun erkeklerin -hamlıklarını, kaprislerini, nazlarını (bilinçsiz olarak yapılan, dâreniş anlamındaki naz) çekerek ve aşarak- genç kızlarla evlenip çocuk yapmaları, yaşlı, olgun kadınların da zennepare (zanpara) kullanmaları şeklindeki eski -reel- düzen, geniş bir bilimsel açıdan yanlış değil... Ve de feodal öğretimin aksine, insanın -veya çocuğun- ruhi gelişimi öncelikle ve direkt olarak Ana'ya bağlı...

İşte bunun içindir ki dinsel öğretilerde daima kadının erkekten daha aşağı bir varlık olduğu vurgulanır; ki bu dinsel ifadeler, teşbihler (kadının, erkeğin kaburga kemiğinden yaratılması filân gibi) yukarıdaki anlamda doğrudur. (*)

Fakat bu durum insanlığı büyük bir açmazın içine soktu: Kadınlar etik disiplinlerinin yetersiz -veya çocuksu- olmaları sebebiyle, sırf insanlaşmak veya insanlıklarını geliştirmek veya ruhi gelişimlerini tamamlamak için erkeklerin üzerine gittiler; yani beraberce oyun oynamak, arkadaş olmak istediler, -platonik, romantik anlamda- âşık oldular, sırf tartışma olsun diye bazı tezler, iddialar ortaya atıldılar, vs... Ama erkekler bu yaklaşımları çok defa cinsel sarkma, pas verme, veya amiyane deyimle kuyruk sallama olarak anladılar, yani cinsel ilişkiyi sağlamak için «bilinçli olarak etik disiplin bozmak» demek olan naz ve/veya işve ile karıştırdılar, ve dolayısıyla kadınların her değişik yaklaşımlarındaki davranışlarından yeni yeni cinsel fetişler edinerek, onları cinsel hedef olarak kullanmaya çalıştılar. Çünkü davranış disiplini bozukluğu ve/veya geriliği -hayvanla cinsel temas alışkanlığından dolayı- başlıbaşına bir cinsel tahrik oluşturmuyordu. Hatta antik çağlarda bazı toplumsal kargaşalarda -aslında düzen bozuculuğunun sembolü olarak tanrılara sunulan- çocukların kurban edilmesi ve günümüze kadar gelen çocuklarla seks yapılması âdetleri ile pasif denilen erkek ve kadınların hemcinslerine cinsel bakımdan çekici gelmeleri (homoseksüellik ve lezbiyenlik) de bundan kaynaklanıyordu. Yani etik disiplinin bozukluğu, yamyamlıktan kalma reflekslerle hem güldürür, -yine aynı panteistik dönemden kalma hayvanla cinsel temas alışkanlığından dolayı- hem de cinsel olarak tahrik eder. Yani davranış disiplini bozukluğu normal bir insana hem yamyamlık refleksi uyararı (yani gülme refleksi uyararı) hem de cinsel refleks uyararı olarak tesir eder... (**)

(*) Zaten dini doktrinleri (ve de töreleri, gelenekleri) büyük çapta doğrulamayan insan hakkındaki hiçbir doktrin veya teori doğru olamaz.

(**) Dişleri göstererek gülmek yani sırtmak, tarihin hiçbir dönemindeki estetik normlara göre güzel olarak kabul edilmemiştir. Antik uygarlıklarda, Batı uygarlığının rönesansında, hatta yakın çağda bile sırtan insan heykeli, resmi, freski, vs. yapılmamıştır. Günümüzün neo-klasik diyebileceğimiz güzel sanatlarında da sırtan insanlara rastlanmaz.

Aslında insanın yüz güzelliği veya insan güzelliğinin yüzü (yüz kısmı) meselâ Buda, Afrodite heykellerinde, Mona Lisa tablosunda, vs. gerçek ifadesini bulmuş-

İşte kadınların böyle insani amaçla gösterdikleri yaklaşıma karşı erkeklerden gelen hayvani reaksiyon onlarda «orospulaşma» diyebileceğimiz dejeneresansı doğurmuştur... Çok az erkek, o da, zengin olmayıp da tamamen etik disiplin gücü ile ayakta duranlar, kadınları esas problemleri ile anlayıp yani -bugünün makina dünyasında bedenlen olmasa da ruhen- birer «askıntı» veya «yük» olarak kabul edip onlarla şartların gerektirdiği şekil ve ölçüde insanca ilişki kurmayı başarabildi. Ancak bu arada istisnai görülse de bazı güçlü kadınların cinsel ilişki kurdukları çocuksu ve gevşek erkekleri ruhen himaye aldıkları da unutulmamalıdır.

Bu büyük yanlış anlama veya anlaşmazlık ancak kadınların kendilerini sıhhatli bir şekilde cinsel fetişler kompleksi o'maktan çıkar-

tur; ki biz bugün bu ifadeye «huzurlu»luk diyoruz. Çünkü bugün insanlık, güzelliğin ruhla, melekelerle ilişkili olduğunu -âdeta- unutmuş; bir «orgazm» dağıtlıklığının veya hayvani hazzın yüze verdiği ifadeyi ve bir etik bozukluğa gösterilen tepkisel davranışın yüzde meydana getirdiği deformasyonu «tüketim ekonomisi» uzmanları «güzellik» olarak lanse etmektedirler.

30 - 40 sene evveline kadar doğuştan ağız yapısı itibariyle konuşurken, gülerken dişleri fazlaca görülen insanlar bile «dişlek» diye emîr ve adeta aşağılanırlardı. Özellikle dişlerini göstererek gülenler de «pişmiş kelle» diye hicvedilirlerdi. Günümüzde ise yamyamlıktan kalma sırtına refleksî, insanlararası espri sağlayıcı başlıca hareket oldu. Halbuki sırtına refleksinin varoluş sebebi insanlardaki lanetleme ve yoketme eğilimidir. O halde biryerde fazlaca sırttan insanlar varsa bunlar -bazan bizzat kendileri de dahil olmak üzere- bazı insanların mahvı pahasına sırtlıyorlardır veya sırtırlar... Zaten fazla gülen insanların ruhi dengesi bozuk kişiler olduğunu eskiler iyi bilirlerdi.

Aslında «gülmek» davranışı, hayvanlarda görülmeyen ve -gerek insandan insana geçmesi yani bulagıcı (sarı) olması, gerekse insanın kendikendine yalnızken ortaya çıkması şeklinde olsun- kişisel isteğe -iradeye- bağlı olmayan bir davranış olduğundan, başbaşa bir melekedir.

Ancak aynı zamanda -uyaran «etik bozukluk» da olsa- bir uyarana karşı da meydana gelebilen refleksîf bir davranış olduğundan, orijini itibariyle de hayvani bir davranıştır.

Demek ki gülmek, gülümsemek gibi davranışlar bazı şekil ve durumlarda insanları hayvandan uzaklaştırıp birleştiren bir ruh birliği -bir espri- demek oluyor, bazı şekil ve durumlarda da insanları bölüp bir kısmını hayvani hedef haline getiren «nifak sokma» anlamını da kazanabilir.

Yani son tahlilde gülmek, eskilerin «azı karar, çoğu zarar» dedikleri gibi toplumsal bir kontrol mekanizması ile denetlenmesi gereken bir şeytani meleke'dir. Bu da demektir ki bir toplum tüm panteistik ilişkilerini kontrole alamazsa o toplumu şeytan zapteder ve kolonyalizm vasıtasıyla felâkete sürükler.

maları ve etik disipline kavuşmaları suretiyle düzeltilebilir veya çözüme ulaştırılabilir. Çünkü artık bunu «tesettür» ile de olsa örtbas etmek mümkün değil...

Çoktandır bebekleri emzirme âdeti kalkmıştır. Hatta annelerin sütleri, doğal bir şekilde otomatikman kesilmektedir. Sonra meselâ çok çocuk yapmak modası kalkmış hatta bunun yerini çocuk yapmamak, hayat yaşamak görüşü almıştır. Daha sonra da meselâ hamilelik -veya metamorfoz- sürecinin kadından alınarak bir kuluçka makinasında veya bir tüpte geçirilmesine çalışılmaktadır.

Dolayısıyla bütün bu gelişmeler bundan sonra kadının da etik disiplinini geliştirerek -hayvan dişilerinde bile olduğu gibi- erkeği ile benzer fizik formasyona ve ruhi olgunluğa ulaşacağını ve bu şekilde cinsel birleşmenin hiç olmazsa içgüdünün en güçlü olduğu zamanlarda ve de -meleke katili- cinsel fetişlere ve/veya diğer uyaranlara mahkûm olmadan yapabileceğini göstermektedir. Ki bu doğru yönde bir gelişimdir ve bu şekilde bütün ekonomistlerin, kapitalistlerin -ters yöndeki- çabalarına rağmen bugün tarihte görülmemiş boyutlara ulaşan içgüdüsel suiistimalin önlenerek, insanlığın tekâmül yolunda değişmezliğe, ölümsüzlüğe gidişi -yeniden- düzenlenecektir.

Ezcümle, kadının kurtuluşu ailenin sonu olacaktır... Zaten insanlığın başlangıcında da aile diye birşey ve cinsel temas yoktu... Arada biryerde mecburen hayvanı taklid ettik diye bu hep böyle gitmeyecek...

Ali Ergin GÜRAN

TÜSTAV

**AŞAĞIDA İÇERİKLERİNİ VERDİĞİMİZ DERGİMİZİN
ÖNCEKİ SAYILARINDAN İSTEYENLER
SEÇKİ YAYINCILIK ADRESİNE BAŞVURABİLİR**

SAYI 1 (+37) — HAZİRAN, 1988

- ★ Anti-Kolonyalist Mücadeleye Başlarken
 - ★ «Devlet Terörü», «Kontrgerilla», «Pişmanlık Yasası» ve «TBKP» Kavramlarına Metodist Bir Yaklaşım veya «Komünist Parti» Aksesuarlı «Demokrasi»cilik Oyununun Deşifrasyonu
-

SAYI 2 (+37) — EYLÜL, 1988

- ★ Başta Sovyetler Birliği Komünist Partisi Olmak Üzere Nabi Yağcı (Haydar Kutlu) ve Nihat Sargın ile İlgilenen Tüm Komünist Partilere ve Progresist Kuruluşlara DEKLARASYON
 - ★ Ali Ergin Güran'dan Açıklama
-

SAYI 3 (+37) — ARALIK, 1988

- ★ Legal Komünist Parti Kurmaya ve Kourdurmaya Tevessül Edenlerin DİKKATİNE!...
 - ★ Eski Bir «Meraklı»nın İtirafı
-

SAYI 4 (+37) — MART, 1989

- ★ Batılı Düşünörlere ve «Klâsik Marksizm»in İdeologlarına «BİLMECE»
 - ★ Ali Ergin Güran'la MÜLÂKAT
 - ★ Truva Atı Uygarlığı
-

SAYI 5 (+37) — HAZİRAN, 1989

- ★ Hayret Bir Şey...
 - ★ İnsanlığın Selâmeti İçin 2.. Din Reformasyonu Şarttır!
 - ★ Ali Ergin Güran'dan Önemli Açıklamalar
-

SAYI 6 (+37) — EYLÜL, 1989

- ★ Ali Ergin GÜRAN'dan Diyalog Şeklinde Çok Önemli Açıklamalar : Büyük Bilim Adamı Cahit ARF Neden Konuşturulmuyor?!. - Haydar KUTLU'nun Zavallılığı... - «İnsan Bilimi»nin Mümkün Olduğunun İspatına Dair (Orijinal Bilimsel Çalışma)
-

SAYI 7 (+37) — ARALIK, 1989

- ★ İnsan (Emek) Bilimi veya Bilimsel Teorisi'nin Temel Postülât ve Bazı Kanunları ve Bunların Pratikteki Sonuçları Hakkında
-

SAYI 8 (+37) — MART, 1990

- ★ «Gorbaçov Tavrı»nın Pratikteki Görünen ve Muhtemel Sonuçları Üzerine...
 - ★ İnsan (Emek) Teorisi'nin Şematik Gösterilişi
 - ★ Bir İyi Bilene Sorduk : Yılbaşı Tebriğindeki Sır Nedir?
-

SAYI 9 (+37) — HAZİRAN, 1990

- ★ Gerçek Monoteizme Ulaşmak için Putperestlikle Mücadele Daim Olmalıdır!
 - ★ İslâmiyeti Senteze Ulaştırarak Greko-Romen Kolonyalizmine Son Veren «Türk Ruhu»nun Sırrı Neydi?!
 - Tüm İnsanlığın Bilgisine —
-

SAYI 10 (+37) — EYLÜL, 1990

- ★ Panteistik Dünya'nın KEŞFİ, Düalistik Batı Düşüncesi'nin İPTALİ
 - ★ İnsan Teorisi Işığında «BAŞKANLIK»
 - ★ «Sivil Toplum» ABD'nin Bugünkü Serencamı
-

SAYI 11 (+37) — ARALIK, 1990

- ★ «Manzara-i Umumiye» ve «Ne Yapmalı» -Ali E. Güran ile Diyalog-
 - ★ Amerika'dan Gelen Son Mesaj ve Cevabı
-

SAYI 12 (+37) — MART, 1991

- ★ İnsan (Emek) Bilimi Çağına Girilirken Türkiye'de Dayatılan Gündem Maddeleri Hakkında Mülâkat
-

ANTİKOLONYALİST MÜCADELEYE

K A T K I

KURUCULARI :

A. CERRAHOĞLU (KERİM SADİ)
ALİ ERGİN GÜRAN

Sahibi :
Ali METE

Genel Koordinatör :
Ali TÜMER

Yazı İşleri Müdürü :
Cumhur AKSEL

Şimdilik Üç Ayda Bir Çıkar. İlan Kabul Edilmez.

Adres : Acarlar Sitesi, L Blok, D. 52,
Y. Dudullu, Ümraniye - İSTANBUL

Yazışma Adresi : Klodfarer Cad., 8-10/2, Cağaloğlu - İSTANBUL

Dizgi - Baskı : EKİM Matbaacılık ve Ambalaj Sanayi

Tel. : 520 17 63

Fax : 517 37 98

Dağıtım : SEÇKİ YAYINCILIK - Cerrahpaşa Cad. No : 1

Işık Pasajı B-6 Aksaray - İstanbul

Tel. : 586 77 05

Son Baskı Tarihi : 17.5.1991